

MERHUM TUĞGENERAL KENAN GÜVEN’İN ANISINA...

Her yıl olduğu gibi, 1980 yılının Mayıs ayında da yazın tadını çıkaran arkadaşlarımla aksine **Hatay Yetiştirme Yurdu**nun üçüncü katında yer alan boş bir odada ders çalışmaya çalışıyordum. Aslında, lise ikide olmama rağmen sanki birileriyle yarıştıyormuşum gibi her fırsatta ders çalışmak, sonumun nereye gidebileceğini bilmeden çok da anlamlı gelmiyordu. Ancak, yine de sanırım başka yapacak bir şeyim olmadığından ağırlıklı olarak ders çalışıyordum. Bir ara arkadaşım çalıştığım odaya girerek; “Müdür seni çağırıyor.” dedi. “Ne yapacaktım beni?” diye sordum. “Ne bileyim, -Bozoğlan’ı çabuk buraya çağır gelsin- dedi.” dedi.

Çağrıya bir anlam veremedim ama aşağı katta yer alan Yetiştirme Yurdu Müdürünün odasına gittim. Odaya girdiğimde; karşımda sivil giyimli, orta yaşlı ve birazda kilolu bir bey oturuyordu ve hemen yanındaki koltukta da, iyi giyimli sarı saçlı ve sevecen bakışlı bir hanım vardı. Yetiştirme Yurdu Müdürü beye dönerek; “Efendim, Yurdumuzun en çalışkan çocuğu, bu çocuğumuzdur.” dedi. Bey bana bakarak; “Ya, demek sensin.” “Müdürün bana senden bahsetti evladım.” “Bak evladım, ben sizlere üniversiteyi kazanırsanız yardımcı olmak istiyorum.” “Müdüründen öğrendim, bu Yurdun en çalışkanı senmişsin.” “İnşallah gelecek yıl üniversiteyi kazanırsın ve bende sana yardımcı olurum.” dedi.

Ben her zamanki gibi, “**yine zengin birinin üniversite eğitimimizle ilgili vaatleri**” şeklinde diye düşünmüştüm. Odadan ayrıldım ve bana neden çağrıldığımı soranlara da bu düşüncemi söyledim.

Ancak o günden sonra ismini öğrendiğim **Tuğgeneral Kenan GÜVEN**; tek çocuğu olan oğlu **Suat**’ın, askerde kazayla kendini vurması ve vefat etmesi sonrasında, Yurdumuzdaki başarılı öğrencileri kendi hesabına üniversitede okutmak ve oğluna ait özel eşyaları Yurt Çocuklarına getirmek için Yurdu ziyaret etmiş.

Nitekim o yıl, lise son sınıfta okuyan dört Yetiştirme Yurdu Çocuğunu da, Hatay’a en yakın il olan Adana’ya üniversite sınavına göndermiş ve her türlü masraflarını karşılamıştı.

Bir yıl sonra da, uzun yıllardır ilk kez bir Hatay Yetiştirme Yurdu Çocuğu olarak ben, **Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Lisansı Bölümünü** kazanmıştım. Bu başarı, hem Yurtta ve hem de okuduğum lisede sevinçle karşılanmış ve zaman zaman, toplumumuzun Yurt Çocuklarına karşı olan olumsuz imajında da kısa sürelide olsa olumlu yönde bir katkı sağlamıştı.

1970-1981 yılları arasındaki dönemde, hem toplumumuz ve hem de bizler oldukça fazla sorunla mücadele ediyorduk. Örneğin bizler, bir taraftan toplumumuza ve diğer taraftan da varsa kalmış olan gerçek ailelerimize kendimizi kabul ettirmeye çalışıyorduk. Çoğunlukla da başarılı olamadığımızdan hep aşağılanmış ve istenmeyenler olarak kendimizi görüyor ve bu durumda da sorunlarımızı bir türlü çözemiyorduk.

O dönemde ben, bir taraftan kazandığım bölüm için mutlu olmaya çalışırken diğer taraftan da bu bölümü dört yıl nasıl okuyacağım diye kara kara düşünüyordum.

Kazandığım üniversite için, yapabileceğim bazı işlerde çalışıp okuyayım diye düşündüm, ki o yıllarda yaz dönemlerinde inşaatlarda “**soğuk demirci**” işçisi olarak çalışıyor ve okul ihtiyaçlarımla bazılarını karşılayabiliyordum ancak, gideceğim yer Ankara’ydı ve ben ilk kez

bir büyükşehir'e gidiyordum. Ve sonuçta, Ankara'ya geldikten sonra çalışarak okuyamayacağımı anlamıştım.

Üniversiteyi kazandığım 1981 yazında Hatay Yetiştirme Yurdunu ziyaret eden hayırseverlerden biri **Has Turizm Otobüsünden** ücretsiz olarak Ankara'ya gitmemi sağlamış ve yine hayırseverlerden bir diğeri **Eczacı Sönmez BULGURCU** da, ilk aylarda bana maddi ve manevi destekte bulunmuş ve Ankara'daki anne babasının evinde bir süre kalmamı sağlamıştı.

Ankara'daki ilk günlerimde, bir taraftan Eylül ayının bana göre çok ama çok soğuk günlerini yaşıyorken, diğer taraftan buna ekonomik yetersizliklerim de eklenince bu soğuklar birkaç kat daha artıyordu.

Bir hafta içinde Matematik Bölümüne kaydımı yaptırdıktan sonra misafir öğrenci olarak Cebeci'de bulunan **Atatürk Öğrenci Yurduna** yerleştim. Atatürk Öğrenci Yurdu, coğrafik olarak Ankara'nın doğusunda, Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi de Ankara'nın batısında yer almaktadır. Bu iki yer arası da yaklaşık ana yoldan altı kilometre uzunluğa sahiptir. O dönemde bu güzergahı, param yeterli olduğunda belediye otobüsüyle ve param bitince de yürüyerek gidip gelmeye çalışıyordum.

1981 Eylül'ünde üniversiteye kayıt ve bazı kitaplara harcama yapmış ve Sönmez ablanın bana verdiği parayı da dönem sonu olan Aralık ayına kadar yetiştirmeye çalışıyordum. Amacım öğretim arasında Antakya'ya dönmek ve yine okulum için parasal problemime çözüm bulmaya çalışmaktı. O günkü duruma göre çözüm yolu görünmüyordu. Ancak ben okulumu bırakmayı dahi, çözüm olarak görüyor ve bu durumda en azından okumayı denediğimi düşünerek kendimi yatıştırıyordum.

Aralık ayı sonunda belki de bir daha dönmek üzere eşyalarımı topladım ve Antakya'ya yola çıktım. Yol çok uzundu ve yaklaşık 11 saat sürüyordu.

Bu arada, bir daha göremem diye Antakya'ya gitmeden İskenderun'da bulunan Hatay Yetiştirme Yurdu Çocuğu **Hasan YILDIZ**'ı ziyaret ettim. Üniversite ve Ankara'daki yaşadıklarımı paylaştım.

Hasan YILDIZ, benden bir yıl önce liseden mezun olmuş ancak üniversiteyi kazanamamış ve Yetiştirme Yurdundan çıkarıldığı için de, çalıştığı büroda hem çalışıyor ve hem de barınıyordu.

Hasanla sohbetimiz sırasında bana; "Kenan babayı görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır." dedim.

"Şimdi Ankara'da, Genelkurmay'da, Kara Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Dairesi Başkanı olarak görev yapıyor." dedi ve hemen ekledi.

"İstersen onu bir ziyaret et, sana yardımcı olur."

Bense; "Hasan, aradan çok zaman geçti. Beni tanımaz ki, hem ben nasıl söyleyeceğim? yani nasıl yardım isteyeceğim? Utanırım, sıkılırim yani ne diyeceğim, yapamam." dedim.

Hasan bana kızarak; "Bak sıkılacak bir şey yok. Zaten kendisi Yetiştirme Yurduna geldiğinde üniversiteyi kazananı okutacağım demişti ya. İşte bunun için sıkılmana gerek yok. Ya sen söyle, yardım etmezse o zaman düşünürsün." dedi.

Ben inatla; "Hasan, yardım isteyemem ve buna da mecbur değil zaten." dedim.

Hasan, son açıklamama da kızarak; "Bak, sen bizim Yurdun iftiharısın, üniversiteyi kazanmışsın ve okuyacaksın, ben de sana yardımcı olurum, seni okuturum, gerçekten." dedi.

Ben; “Hasan, bildiğin gibi değil okumak için çok para gerekiyor, üstelik sadece okumakta yetmiyor, yaşamak bile pahalı, örneğin orası çok soğuk olduğu halde, benim giyeceğim ceketten başka bir şeyim bile yok ve orada gerçekten de çok üşüyorum ama giysi bile alacak durumum yok.” dedim.

Hasan üzerindeki montu çıkardı ve bana uzattı; “Al bunu, bunun önünde fermuar var, rüzgarı geçirmez, üşüdüğünde kapatırsın, al giy.” dedi ve devam etti; “Benim hatırım için Kenan babayı ziyaret edeceksin ve benden de selam söyleyeceksin. Bak bu işi de bana kendisi buldu. İnan ki herkese yardımcı oluyor. Al, işte bu da kartı. Bana ziyaret edeceğine dair söz ver ve yemin et.” dedi.

Ben; “Benim için çok zor olacak ama senin hatırın için gideceğim.” dedim ve kartı aldım. Bir saat sonrasında da Hasan’ın montu ve Kenan amcanın kartıyla Antakya’ya yola çıktım.

Ankara’ya 1982 yılının Ocak ayında geri döndüm ve yaşamımı; elimde abilerim ve eniştemin verdiği harçlıklarla yaklaşık bir ay idare etmeye çalıştım. Bu arada bir türlü kendimi de Kenan amcaya gitmeye ikna edemiyordum. Evet, Hasan’a söz vermişim ancak, hiç tanımadığım insanlardan da destek istemek bana oldukça ağır geliyordu. Kaldı ki, abilerimden bile para istemeye çekinen ben, nasılda beni tanımayan birinden para isteyecektim. En kötüsü de ya benimle görüşmeyi kabul etmezse, işte bu beni hayatım boyunca yaralar, diye düşünüyordum.

Yine o günlerde, tüm ülkede sıkıyönetim ilan edilmiş ve ortam oldukça gergin bir durumdaydı. Bense, sakal, saç-baş karışık bir vaziyetteydim ve doğrusu bu durumum beni çok fazla korkutuyordu. Yine de, Antakya’ya geri dönüş ve birkaç günlük yaşamım için param kalmışken ve belki de bu görüşme, hayatım boyunca son şansım olabilir diye düşünürken ve ileride pişman olmamak için Genelkurmay’a ziyarete gitmeye karar vermişim. Ertesi gün öğleden sonra, saat ikide de kendimi Genelkurmay’ın nizamiye kapısında bulmuştum.

Büyük bir korku ve heyecan içinde;

“Ben Kenan Güven Paşayı görmeye geldim.” dedim.

Nizamiye kapısında duran asker;

“Kim geldi diyelim efendim.” diye sordu. Ben de;

“Hatay Yetiştirme Yurdundan, Mustafa Bozoğlan.” diye cevapladım. Asker;

“Efendim, komutanıma telefonla bilgi vermem lazım, biraz bekler misiniz?” dedi. Komutanı aradı ve o an için, hem heyecan ve hem de korkum bir kat daha arttı. İçimden, “o da kim? benden ne istiyormuş?” ve “komutanın işi başından aşkın, ne diye görüşmek istiyor?” diyecekmiş gibi, sürekli sorular geçiyordu. Doğru ya; ben kimdim ve neden kabul etsin ki?

Yaklaşık bir iki dakika geçen bu sürede, zihnimde bir taraftan sorularıyla uğraşıyorken, diğer taraftan da stresten sırtımdan aşağıya doğru terliyordum.

Bir süre sonra telefonla konuşan nizamiye askeri bana dönerek bir askerin nizamiyeye gelerek beni komutana götürceğini söylemesiyle biraz rahatlamışım. Beni komutana götürmeye bir asker geldi ve Genelkurmay’a ilk ve son kez girerek, nasıl ve nereye doğru yürüdüğümü de bilemeden birkaç dakika sonrasında Kenan paşanın makamına gelmişim. Asker beni, sonradan Kenan paşanın emir subayı olduğunu öğrendiğim bir subaya teslim etti ve oradan ayrıldı. Subay benimle kısa bir tanışma konuşması yaptıktan sonra Kenan paşanın odasına girerek geldiğimi ilettili ve dışarıya çıktı. Bana dönerek; “Komutanım sizinle bir süre sonra görüşecek ancak bu arada burada beklemenizi istedi.” dedi ve gitti.

Çok karışık duygularla Kenan paşanın benimle görüşmesini beklemeye başladım. Beklerken de; bana yakın yaştaki ve yazıcı olarak görev yapan askerle sohbet ederek ve zaman zaman da Kenan paşaya gelen subayların ayak topuklarını vurarak “emredersiniz komutanım” diye bağrımlarını hayranlıkla seyrederek zaman geçiriyordum. Bazen de Kenan paşanın bu kadar

yoğun işinin arasında benim ne işim var ve ayıp ediyorum diye de, kendimi bu düşünceden alamıyordum. Bu da benim çelişkimdi ve okumamın tek çözümü Kenan paşaya bağlıydı.

Yaklaşık iki saat sonra makamından çıkarak bana, hoş geldin, birazdan görüşeceğim dedi ve yerine geçti. Bir saat sonrada odasından çıkıp yanıma geldi ve

“Buyur oğlum.” dedi. Ben;

“Efendim, Hatay Yetiştirme Yurdundan geldim. Burada üniversiteyi kazandım...” dedim ancak beni, tok bir sesle durdurarak;

“Tamam evladım, sen üzerine düşeni yapmışsın, bundan sonrası benim görevim ve sana ne gerekirse yardımcı olacağım.” dedi ve emir subayına dönerek;

“Evladımın adresini al ve o adrese her ay benim maaşımdan 1500 TL yatır.” dedi. Daha sonra, yine emir subayına; “Bu hafta sonu kaldığı yerden evladımı alacak ve lojmana getireceksin.” dedi ve beni üniversiteyi kazanmam nedeniyle de tebrik etti ve makamına geçti.

Bu kısa ayaküstü görüşme süresinde ben ne olduğunu anlamaya çalışarak büyük bir şok yaşıyordum. Kendime geldiğimde de, derin bir nefes alarak bana vereceği aylıktan çok, beni bir evlat olarak kabul etmesine seviniyordum. Artık, benimde bir koruyucu meleğim var diye düşünüyordum.

Bizler hayatımızın çok büyük bir bölümünde, toplumun istenmeyen, doğrudan suçlu veya potansiyel suçlu, her ne kötülük olursa bizden kaynaklı ve kötülüklerin başı olarak görülen, kısacası şimdiki tabirle çok ama çok “**ezik**” insanlardık. Ve bulunduğumuz yere kendimizi kabul ettirmek, düşündükleri gibi olmadığımızı göstermek, ancak bir hayli çabadan sonra ve kısmen mümkün olabiliyordu. Bu nedenle Kenan amcamın bana; “**Tamam evladım, sen üzerine düşeni yapmışsın, bundan sonrası benim görevim ve sana ne gerekirse yardımcı olacağım**” demesi, her şeyden çok ama çok daha önemliydi.

İşte Kenan amcayla ikinci karşılaşmam böyle başladı ve benim kaderim de rüyalarımdaya görsem bile inanamayacağım bir şekilde değişmeye başladı. Nasıl değişmesin ki, o yıllarda bizler Devletin Yetiştirme Yurtlarında, Korunmaya Muhtaç Çocuklar Hakkında Kanun (Bakınız: Ek 2) kapsamında, 7 ile 18 yaşları arasında kalıyor ve 18 yaşını bitirdiğimizde de Yurtlardan çıkarılıp, sokağa salıveriliyorduk.

Yine aynı yıllarda, Devlet bizlere sadece barınma ve kısıtlı imkanlarla gıda desteğinde bulunuyordu. Çünkü, Yetiştirme Yurdu ihtiyaçlarının yasal ve ağırlıklı olarak yerel yönetimler tarafından karşılanması bekleniyordu (Bakınız: Ek 2) ancak, yerel yönetimlerin de bütçeleri her zaman çok kısıtlıydı. 18 yaşımızı doldurunca da Korunma Kararımızı kaldırarak Yurttan çıkarılıyordu. Bu nedenle de çoğunlukla giysi ve bazen de gıda yardımlarına Hatay’da bulunan hayırseverler destek sağlıyordu.

Bu arada aramızda; herhangi bir akrabası olmayan, gerçek ailesinin izini kaybeden, sığınabileceği yeri olmayan veya okuduğu için herhangi bir mesleği olmayan çocuklar da, sokakta kimsesiz ve parasız olarak kendi yaşam mücadelesine yön vermeye çalışılıyordu. Bu nedenle Yurttan çıkarıldığımızda ne yapacağımızı bilemeyen sahipsiz çocuklar olarak yeni bir ortamda yaşam mücadelesi vermeye çalışılıyorduk.

Tabi ki, eğitimde başarılı olup da üniversiteyi kazanan çocuklar da okumak için kendi başlarına bırakılıyor ve çoğu kez de üniversiteyi ya okuyamıyor veya eğitimlerini yarıda kesiyorlardı. İşte bu nedenle, **Tuğgeneral Kenan GÜVEN**’in bizlere vermiş olduğu destek son derece önemli ve inanılmazdı (Bakınız: Ek 3).

Yeri gelmişken, o dönemlerde Hatay Yetiştirme Yurdu Çocuklarına ellerinden geldiğince maddi ve manevi yardım ve desteklerini esirgemeyen tüm Hatay İli halkına minnettar olduğumu ve ömrüm boyunca da bu iyiliklerini unutmayacağımı belirtmek isterim.

“Bir Dönemin Hatay Yetiştirme Yurdu Yemeği: NOHUT

1974 Kıbrıs Barış Harekatı sonrasındaki yıllardan 1976’da, Hatay Yetiştirme Yurdu’na yaklaşık 10 ton olarak tahmin ettiğimiz kuru nohut’un bağışlandığını öğrenmiştik. İlk aylarda yemeklerimizin başköşesinde yer alan nohut, aylar sonrasında hepimiz için işkenceye dönen bir gıda olarak hafızalarımıza kazandı.

Haftanın 3 gününde farklı çeşitte yemek olmak ve diğer 4 gününde ise sabah kahvaltısında; “Humus” (ki yöresel yemeğimiz ve nohut’un ezilmesiyle yapılır), öğle yemeğinde; “Sulu Nohut” “Nohutlu Pilav” ve meyve yerine de “Kavrulmuş Nohut” yani “leblebi”, akşam yemeği de öğle yemeğinin aynısı olmak üzere dönüşümlü olarak çıkıyordu.

Hatay Yetiştirme Yurdunda o yıllarda, 7-18 yaş arası olmak üzere yaklaşık 100 çocuk barınıyordu. Ve hepimizi bu yemek çeşidi, yavaş yavaş nohut’laştırıyordu. Bu çeşit yemekler aylarca devam etti ve bir süre sonra da nohut’un böceklenmesiyle yemeklerimize doğal ette girmeye başladı.

Tabi ki bu yemekler çoğunlukla dökülüyor veya bazı “gerçekleri görmezden gelerek” yenmeye çalışılıyordu. Bu konu neredeyse her gün idareye şikayet olarak da bildiriliyordu. Çünkü yemek suyunun üzerinde ölü olarak yüzen böcekler nedeniyle karavanaların çoğu hiç dokunulmadan çöpe götürülüyordu ve biz buna üzülüydük. Yemeğe eklenen diğer malzemelerin boşuna kullanılmaması için de konuyu sık sık gündeme getiriyorduk. İdarenin bizlere verdiği cevap ise yapabilecekleri hiçbir şeyin olmadığı ve bu nohut’un mutlaka, pişirilip yemek olarak çıkarılmasıyla bitirilmesi gerektiği, şeklinde oluyordu.

Nohutla geçen bir yılın sonunda Hatay Yetiştirme Yurdunda “Yemek Boykotu” yapıldı ve bu boykot yerel yöneticilerin hoşuna da gitmedi. O gün öğleye kadar süren “Yemek Boykotu”, yine o günkü gazetelerde “Hatay Yetiştirme Yurdu Çocukları Okulu Boykot Etti” şeklinde yer aldı ve bu yemek boykotu yüzünden de çoğunluğu okumakta olan 12 Yurt Çocuğu Yurttan atıldı. Ancak sonuçta, hem nohuttan kurtulmuş ve hem de Yurtta yenebilecek yemeklerin çıkmasını sağlamıştık.

Şimdi düşünüyorum da madem ki yemek konusu düzeltilebilirdi, peki neden çocukların isyanı beklendi? Örneğin; o yıl ben, biyolojik olarak 16 yaşında (ilk nüfus kaydım 4 yaş küçük olarak yazılmış) şimdiki boyumda yani, 1,64 m ve 46 kilodaydım. Bu yaşananlar yüzünden bir türlü vücudumun gereken besin ihtiyacını karşılayamadığımdan bir süre sonra zatürre hastalığına yakalanarak Hatay Verem Hastanesin de tam iki ay tedavi gördüm ve 46 kiloyla girdiğim hastaneden de iki ayda 52 kiloyla çıktım.”

Hatay’ın dünyaca ünlü yemeklerini ise; yakınıni kaybetmiş hayırseverlerin cenazeleri için vermiş oldukları mevlid sonrasındaki sofralarda ve Yetiştirme Yurduna gelinerek seçilen birkaç çocuğun içindeysen yeme şansın olabilirdi. Bu tür yemeklere birkaç kez gitmiş biri olarak, o günlerde yediğimiz yemeklerin bizler için ne ifade ettiğini ancak, yemeğe ne için getirildiğimizi çoğunlukla sorup anlamadan gözlerimiz sadece sofradaki yemeklerde olacak şekilde ve kulaklarımız da okunan mevlidin bir an önce bitmesine odaklı bir pozisyonda bekleyen aç çocuklar şeklinde olduğumuzu belirterek, anlatabilirim.

Bu arada yemek sonrasında Yetiştirme Yurduna döndüğümüzde de neler yediğimizi bir film anlatır gibi diğer çocuklara anlattığımızı yıllar içinde hatırladıkça, içim hep burkulur ve bizim için çok zevkli geçen o yemeklerin geride kalanlar için ne ifade ettiğini yüreğim acıyarak hatırlarım.

Hayırseverlerin yardımları sadece yemek konusunda olmazdı tabi. Bazen, yine seçilen birkaç çocuğun bir konfeksiyon mağazasından giydirilmesi de söz konusu olurdu. Gittiğimiz mağazalardan aldığımız giysilerimizi çoğunlukla büyük beden olacak şekilde tercih ederdik. Çünkü bir dahaki alışverişin ne zaman yapılabileceği hiç belli olmazdı ve buda tercihlerimizde rol oynardı. Nitekim, Ankara’da üniversite kaydı sırasında giydiğim cekette, 3 yıl önce bir hayırseverin bizlere aldığı takım elbisenin ceketi idi.

Okullar açıldığında da okul için istenilen kırtasiye ve kitaplarımızı çoğunlukla hayırseverler getirirdi. Bu kitap ve kırtasiye malzemelerinin getirilmesi, ancak okulun açılışından birkaç ay sonrasında gerçekleşirdi. Çoğunlukla da kitaplar eksik olurdu. Sınıfta yapılan kitap ve kırtasiye malzemesi kontrolünde de, olmayan kitap ve malzemelerimiz için bazı öğretmenlerimiz bizlere, “size devlet bakıyor ve her şeyinizi veriyor, mutlaka kitapları satmışsınızdır.” diye kızıyordu. Ne kadar kitapları satmadığımızı dair yemin etsek de kimseyi inandıramıyorduk. Çünkü bizler “potansiyel kötü çocuklardık”.

Kenan amcadan karşılaşmamdan birkaç gün sonra akşamüstü, Atatürk Öğrenci Yurduna yıldızı örtülü bir askeri makam arabası yanaşmış ve içindeki subayda adımları anons ettirmişti. Öğrenci yurdunda tanıştığım ve durumumu azda olsa bilen arkadaşlarım bana gelerek;

“Seni bir subay bekliyor.” dedikten sonra, “Hayırdır ne oldu?” “Oğlum sen, bir suç mu işledin?” Yoksa ! ajan mısın?” “Belki de ispiyoncusun?!..” diye, arka arkaya sorular yöneltmeye başladı. Bense Kenan amcanın akşam yemeğinde ne ile karşılaşacağımın merakı içinde bir rüya aleminde gibiydim. “Sizlere döndükten sonra anlatırım” diyerek hızla kapıya doğru gittim ve arabaya bindim.

Kenan amca Ankara’da askeri lojmanlarda kalıyordu ve ben bir tuğgeneralin evine yemeğe davetliydim. Eve girdiğimde içerinin oldukça kalabalık büyük bir aile ve dostlarıyla dolu olduğunu gördüm. Yemek masası hazırlanmış, üzerinde de bana göre oldukça fazla çeşitte yemek vardı veya en azından bana öyle görünüyordu. Tabi ben o gece, üzerime yemem için çok fazla düşülmesine rağmen, sıkıntım ve utancımından doymadan masadan kalkmışım. Sueda teyze bunu fark etmiş ki ayrılırken kavanozlarla bana reçel, bal, peynir ve bazı yiyecekleri “Al evladım bunları yurtta yersin, reçelleri ben yaptım, tadı güzel.” diyerek, vermişti.

Kenan amca o hafta sonu beni ordu pazarına götürdü ve kazak, mont, gömlek, çizme ve bazı öteberi aldı. Bir hafta sonra da **Eksiler İnşaat Şirketinin** Çankaya’da bulunan merkezine götürdü ve bana o günkü değerle aylık, 10.000 TL burs verilmesini sağladı. O günden sonra ben aylık 11.500 TL gelirlili bir üniversite öğrencisi olmuşum. O yıllarda bir üniversite öğrencisinin sadece aylık yemek masrafı yaklaşık, 3600 TL civarındaydı. Bu destek yıllar içinde, kendi hesabından verdiği miktar sürekli artarak ancak, burs olarak verilen miktar ise hiç değişmeyerek tam beş yıl devam etti.

Bu süre zarfında ben; ilk yıldan sonra Kenan amcadan aldığım izinle yeniden üniversite sınavına girdim ve **İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi Çevre Mühendisliği Bölümünü** kazanarak, İstanbul’a gittim. Dolayısıyla üniversite yıllarımda bir daha Kenan amcayla Ankara’da olduğu gibi yüz yüze görüşme şansım olmadı.

Bu dönem zarfında kendisi de Tunceli İline vali ve belediye başkanı olarak atanmıştı. Ben ise, ara ara kendisine İstanbul'dan gönderdiğim ve dönem derslerimdeki durumlarla ilgili bilgileri içeren mektuplarla, bilgi veriyordum. Bu bilgileri verirken de bana verdiği maddi ve manevi desteğin boşa gitmediğini bilmesini ve bana güvenmesinin devam etmesini istiyordum.

Yine basından öğrendiğim kadarıyla bu görevinden sonra da 1986 yılında Kırklareli'ye vali olarak atandı ve ben kendisine üniversite mezuniyetim ve yıllar boyunca bana vermiş olduğu parasal desteği bundan sonra vermemesi ve mutlaka verecek ise de bir başka öğrenciye verebileceğine ilişkin görüşlerimin de içinde yer aldığı uzunca bir mektup göndermiştim. Sonraki yıllarda da işe girişim, evliliğim ve ilk çocuğum Barışcan'ın doğumu ile ilgili mektuplar ve fotoğraflar göndermiştim.

Dolayısıyla Kenan amcayla yıllar içinde telefon ve mektuplaşmanın dışında yüz yüze görüşmem bir türlü kısmet olmamıştı, ta ki 1996 yılında Ankara Büyükşehir Başkanlığına bağlı BELKO Genel Müdür ve Yönetim Kurulu Başkanı olarak göreve başlayıncaya kadar.

Kenan amcanın bu görevini öğrenir öğrenmez adresini bulmaya çalışmış ve onu ziyaret etmek için bir hayli uğraşmışım. Çünkü emekli tuğgeneral ve emekli vali olması nedeniyle görev yaptığı birimlerden kendisiyle ilgili bilgi verilmiyordu. Bu nedenle adresini öğrenmem mümkün olmadı. Ancak, bir ara 1981 yılında bana yazdırdığı ev adresini bir yere not ettiğimi hatırladım. Telefonunu da yazdırmıştı ve bana o zaman "Evladım bu ev benim. Emekli olduğumda burada kalacağım. Şimdilik kirada ama sen yaz, yine ne olur ne olmaz, beni bulamaz isen bu telefonu ara sana yardımcı olurlar, onlarda benim akrabam" demişti. Hemen telefonu aldım ve aradım. Çok heyecanlıyım. Çok uzun zaman olmuştu görüşmeyeli ve bana da mutlaka kızacak diye düşündüm. Telefonu Sueda teyze açtı ve

"Alo, Buyur evladım." dedi. Ben;

"Ben Mustafa Bozoğlan, Ankara'da görev yapıyorum, müsaitseniz siz ve Kenan amcanın ellerini öpmeye geleceğiz efendim." dedim. Bana;

"Evladım nerelerdesiniz, sizleri hep merak ettik, tabi tabi mutlaka bekleriz, Kenan şuan camiye gitti, geldiğinde ona da söylerim çok sevinecektir." dedi. Bense;

"Teşekkür ederiz efendim, mutlaka geleceğiz." dedim. Ve biz, yani ben eşim ve beş yaşındaki oğlum Barışcan o hafta sonu ziyarete gittik. Evde yaşadığımız güzel ve duygusal ortamdan sonra bir ara balkona çıktık ve Kenan amcayla sohbet etmeye başladık. Benim ilk sorum;

"Şu an kaç çocuğunuz var efendim?" oldu ve bana;

"16 evladım." dedi. Bense;

"Maşallah ne kadar da çokmuş." deyince yine bana;

"Sayende oğlum." dedi ve devam etti.

"Sen bana çok büyük bir ders verdin evladım. Bana, mezun olduğunda gönderdiğin uzunca bir mektup vardı ve o mektup sana gönderdiğim maddi desteği Haziran ayında mezun olman nedeniyle bir daha göndermemem gerektiğini belirttiğin mektup, işte o mektup beni çok etkiledi. Sizin gibi çocuklara destek verildiği zaman nasıl başarılı olunduğunu bizlere gösterdin. O günden sonra elimden geldiğince ve özellikle Tunceli'de üniversite okumak isteyip de ekonomik nedenlerle okuyamayan çocuklar başta olmak üzere, birçok çocuğa yardımcı olmaya çalıştım. Tabi tüm bu çocuklara tek başına benim yetişmem mümkün değildi, pek çok arkadaşımın ve iş sahiplerinin destekleriyle bu çocuklara yetişmeye çalıştık." dedi.

Yine bir gün kendisine;

"Efendim dünyaya bir kez daha gelseniz ne olmak isterdiniz?" diye sordum. Bana;

"Asker." dedi. "Neden efendim?" dedim. O da bana;

“Evladım, ben asker doğmuşum ve asker olarak öleceğim, başka bir şey olmak istemem.” dedi ve orduya girmek için çocukken nasıl çabaladığını anlattı.

Kenan amca Genelkurmay’da görev yaptığı dönemde bana zaman zaman Yetiştirme Yurtlarındaki yaşam şartlarının nasıl olduğuna ilişkin sorular sorardı. Dahası kendisi sorar, ben de cevaplardım. Özellikle sorular, “Yemek için sizlere neler veriliyor?” “Okul ihtiyaçlarınız karşılanabiliyor mu?” “Üniversiteyi kazanan çocuklara devlet destek veriyor mu?” “18 yaşından sonra sizlere ne oluyor?” “Yurtta kaldığınız sürece genel ihtiyaçlarınızın ne kadarını devlet karşılıyor?” gibi benzeri sorular olurdu. Onca işinin arasında bu soruları bana sadece merak ettiği için sorduğunu düşünür ve bir anlam da veremezdim.

Bu soruları neden sorduğunu ancak ben ona, 1997 yılında Ankara’da Küçükesat Semtinde Bağış Sokakta bulunan apartmanın üçüncü katındaki evinde, kendisine nedenini sormamın üzerine öğrenmiştim.

O zaman Kenan amca bana;

“O yıllarda senden aldığım bilgilere çok şaşıryordum. Nasıl bir devlet yetiştirdiği çocuğunu bu kadar mağdur eder ve sonrasında da sokağa atar? diye düşünüyordum.” dedi ve sonra devam ederek;

“Biz aileler çocuklarımıza neredeyse ölünceye kadar bakıyoruz, değil 18 yaş. Bu böyle olmazdı tabi ki, bu çocukları böyle bir yaşta sokağa atarsan, terörist de olur, hırsız da, ne yapacaklar yani.” dedikten sonra;

“İşte bu yüzden senden aldığım bilgilerle konuyu o zaman ki Devlet yöneticilerine ilettim ve akabinde de bu konuyla ilgili mevzuat yeniden düzenlendi.” dedi.

Gerçekten de; yeniden düzenlenen mevzuata göre (Bakınız: EK 3); Yetiştirme Yurdu Çocuklarının tüm ihtiyaçlarının başta, devlet hazinesinden karşılanması ve ayrıca ortaöğrenime devam edenlerin 20 yaşına, yükseköğrenime devam edenlerin 25 yaşına ve öğrenime devam etmeyen 18 yaşını doldurmuş çocukların da, bir iş ve meslek sahibi edilerek kendi kendilerine yeterli olabilmelerinin sağlanması amacıyla 20 yaşına kadar, korunma kararlarının uzatılabileceği hüküm altına alınmıştır. Bu arada, zaman zaman birlikte yaşamış olduğumuz bedensel, zihinsel ve ruhsal özürleri nedeniyle sürekli bakıma muhtaç durumda bulunan ve çalışmaktan aciz olan çocuklarında korunma kararlarının uzatılacağı hüküm altına alınmıştır. Şuan bile devam eden bu arttırılmış “**barınma ve eğitim**” desteğine ilişkin uygulama, yıllar boyunca Yetiştirme Yurtlarında yaşamış ve yaşamakta olan milyonlarca çocuğun geleceğinin kurtarıcısı olmuştur.

Sohbetlerimizin birinde; Tunceli Valisi ve Belediye Başkanı olarak görev yaptığı dönemlerde, halkın ekonomik olarak yaşamlarının çok zor olduğunu gördüğünü ve bu konuda elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştığını ve hatta Belediye Başkanlığı ücretini de yardıma muhtaç insanlara bölüştürmeye çalıştığını, ancak yeterli olamadığını, çünkü bu durumda olan insanların bir hayli fazla olduğunu ve tüm illerde benzer durumların yaşandığını söyledi. Bu sorunun mutlaka devlet eliyle çözülmesi gerektiğini düşündüğünü ve bu nedenle konunun devlet yönetim kademesinde gündeme gelmesini sağladığını belirtti. Sorunun çözümü içinde daha sonra Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Kanunu’nun yayınlandığını söyledi (Bakınız: EK 4).

Benim tanışmaktan ve kaderimizin bir zamanda kesişmesinden dolayı, çok ama çok memnun olduğum merhum **Tuğgeneral Kenan GÜVEN** ile ilgili önemli gördüğüm anılarım bunlardır.

1980 yılının Mayıs ayından, vefat ettiği 15.02.2012 tarihine kadar Kenan amcayla geçen yaklaşık 32 yıllık bir sürede onu hep yanımda ve çok büyük bir destek olarak gördüm.

Şimdi bunları yazmak, onunla geçen zamanımı defalarca hatırlamak, hatırladıkça özlemek benim için çok ama çok zor. Elli yaşını geçirmiş biri olarak o günleri iliklerime kadar, tekrar ve tekrar ve tekrar yaşıyorum. Ama Kenan amcaya, Kenan babaya borcum çok! Ödemem mümkün değil!

İyi de neden bunları şimdi yazıyorum ki?

Benimle yok olmasınlar diye ve ayrıca hiç olmazsa bu “iyi insanlar” sayesinde hayatları değişen Yetiştirme Yurdu Çocuklarının, merhum **Tuğgeneral Kenan GÜVEN**'in kendileri için neler yaptığını bilmelerini istediğim için.

Fotoğrafı Çeken: Mustafa Bozoğlan (21.12.2007, Saat:15:54)

**Nur içinde yat...
Tuğgeneral Kenan GÜVEN,
Tunceli Valisi,
Kırklareli Valisi,
BELKO Genel Müdürü ve
Biz Yetiştirme Yurdu Çocuklarının
Kenan Babası, Kenan Amcası...**

**Nur içinde yat...
Dünya Tatlısı Eşi Sueda GÜVEN ve**

**Ve Nur içinde yat...
Oğulları Suat GÜVEN**

**KADERİMİ İYİ YÖNDE DEĞİŞTİRDİĞİNİZ İÇİN SİZLERE MİNNETTARIM VE
ÇOK AMA ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM**

(14.02.2014)

**Mustafa BOZOĞLAN
(Çevre Müh. İTÜ-86)**

Ayrıca başta ben olmak üzere;

Eşim : Züleyha BOZOĞLAN
Oğlum : Barışcan BOZOĞLAN ve
Oğlum : Kenan Güven BOZOĞLAN, sizleri her zaman saygı, sevgi ve minnetle hatırlayacaktır.

T.C. Resmî Gazete

Kuruluş tarihi: 7 Ekim 1836-1920

<i>İdare ve yarı işleri için</i> <i>Başbakanlık Neşriyat ve Müdevvenat</i> <i>Umum Müdürlüğüne</i> <i>müracaat olunur</i>	27 MAYIS 1949 CUMA	Sayı : 7217

Korunmaya muhtaç çocuklar hakkında Kanun

Kanun No: 5387

Kabul tarihi: 23/5/1949

Madde 1 --- **Beden, ruh, ahlâk gelişmeleri tehlikede olup ana ve babasız, ana ve babası belli olmıyan ve Türk Medeni Kanunu hükümlerine göre haklarında korunma tedbirleri alınmasında zaruret görülen çocukların mahkeme kararıyla ve reşit oluncaya kadar bu kanunla belli edilen şartlar içinde bakıma ve yetiştirilerek meslek sahibi edilmeleri köy ihtiyar heyetleri, mahallî belediyeler, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı ve Millî Eğitim Bakanlığınca sağlanır.**

...

Madde 22 - Her iki Bakanlıkça çocukların korunma ve yetiştirilmesi için gerekli ödeneklerin kaynakları şunlardır :

A) Millî Eğitim ve Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlıkları bütçesinden her yıl ayrılacak ödenek;

B) Özel ve tüzelkişiler tarafından müesseselere yapılacak aynı veya nakdi bağışlar ve tesisler;

C) Yurtlar tarafından veya bunlar yararına verilecek müsamere gelirleri.

Bu müsamere gelirleri ve her türlü bağışlar vergi ve resimlerden muaftır.

...

CUMHURBAŞKANI
İSMET İNÖNÜ

Başbakan <i>S. GENALTAŞ</i>	Devlet Bakanı Başbakan Yardımcısı <i>N. ERİM</i>	Devlet Bakanı <i>N. SUMER</i>	Adalet Bakanı <i>I. SİRMEK</i>
Millî Savunma Bakanı <i>H. ÇAKIR</i>	İçişleri Bakanı <i>E. ERİŞİRGİL</i>	Dışişleri Bakanı V. <i>N. SUMER</i>	Maliye Bakanı <i>I. R. AKSAL</i>
Millî Eğitim Bakanı <i>T. BANGUOĞLU</i>	Bayındırlık Bakanı <i>S. ADALAN</i>	Eko. ve Ticaret Bakanı <i>C. S. BARLAS</i>	Sağ. ve S. Y. Bakanı <i>Dr. K. BAYIZIT</i>
G. ve Tekel Bakanı <i>Dr. F. S. BÜRGE</i>	Tarım Bakanı <i>C. ORAL</i>	Ulaştırma Bakanı <i>Dr. K. SATIR</i>	Çalışma Bakanı <i>R. Ş. SİRER</i>

T.C. Resmî Gazete

Kuruluş tarihi: 7 Ekim 1336 - 1920

İdare ve yazı işleri için Başvekâlet Neşriyat ve Müdâvenat Umum Müdürliğüne müracaat olunur	24 MAYIS 1957 CUMA	Sayı : 9615

Korunmaya muhtaç çocuklar hakkında Kanun

Kanun No : 6972

Kabul tarihi : 15/5/1957

Madde 1 — Beden, ruh ve ahlak gelişmeleri tehlikede olup;

- a) Ana ve babasız,
- b) Ana ve babası belli olmıyan,
- c) Ana ve babası tarafından terkedilen,
- d) Ana ve babası tarafından ihmal edilip fuhşa, dilencilige, alkolü içkileri veya uyuşturucu maddeleri kullanmaya veya serserilige sürüklenmek tehlikesine maruz bulunan,

Çocuklara (Korunmaya muhtaç çocuklar) denir.

Yukarda yazılı çocukların reşit oluncaya kadar bu kanun hükümlerine göre kurulan müesseselerde bakılıp yetiştirilmeleri ve bir meslek sahibi edilmeleri hususunda buldukları mahallin sulh hukuk mahkemelerince gerekli tedbir kararları ittihaz olunur.

Madde 25 — Korunmaya muhtaç çocukların korunma ve yetiştirilmesi için gerekli tahsisatların kaynakları şunlardır :

- a) Bilûmum hususi idare ve belediyelerin bütçelerine koydukları bir sene evvelki tahsisatlarının en az yüzde birleri;
- b) Alâkadar vekâletlerin bu maksatla bütçelerine koymuş oldukları tahsisattan ayrılacak hisseler;
- c) Hakikî ve hükmi şahıslarla Beynelmîlî teşekküller tarafından birliklere yapılacak aynı ve nekdî menkul ve gayrimenkul bağışlar;
- ç) Vakfiyelerinde çocuğa yardım için tahsisat kabul etmiş bulunan mütlhak ve mazbut vakıflar adına mütevelliler ve Vakıflar Umum Müdürlüğünce yapılacak yardımlar;
- d) Yurtlar tarafından veya bunlar menfaatine verilecek müsamerelerle, iş yurtları ve diğer her türlü teşebbüs gelirleri, birliklere yapılacak bağışlarla her türlü gelirler, bilûmum vergi, resim ve harclardan muaftır. ●

REİSİCUMHUR
C. BAYAR

Başvekil A. MENDERES	Devlet Vekili Dr.M.C.BENGÜ	Devlet Vekili S. ERGİN	Devlet Vekili E.KALAFAT	Devlet Vekili C. YARDIMCI
Adliye Vekili GÖKTÜRK	Millî Mü.V.V. S. ERGİN	Dahiliye Vekili Dr. N. CEDİK	Hariciye V.V. E. MENDERES	Maliye Vekili H. POLATKAN
Maarif Vekili A. ÖZEL	Nafıa Vekili E. MENDERES	İkt. ve Ticaret Vekili A. AKER	Sih. ve İç. Mua. Vekili Dr. N. KÖREZ	
Çüm. ve İnh. Vekili H. HÜSMAN	Ziraat Vekili E. BUDAKOĞLU	Münakalât Vekili A. DEMİRER	Çalışma Vekili M. TARHAN	İşletmeler Vekili S. AGAOĞLU

T. C. Resmî Gazete

Kuruluş Tarihi : (7 Teşrinievvel 1336) -7 Ekim 1920

Yönetim ve Yazı İşleri İçin Başbakanlık Matruyat Daire Başkanlığına başvurulur	27 Mayıs 1983 CUMA	Sayı : 18059

Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Kanunu

Kanun No. 2828

Kabul Tarihi : 24/5/1983

BİRİNCİ BÖLÜM

Amaç, Kapsam, Tanımlar ve Genel Esaslar

Amaç

MADDE 1. — Bu Kanunun amacı; korunmaya, bakıma veya yardıma muhtaç aile, çocuk, sakat, yaşlı ve diğer kişilere götürülen sosyal hizmetlere ve bu hizmetleri yürütmek üzere kurulan teşkilatın kuruluş, görev, yetki ve sorumlulukları ile faaliyet ve gelirlerine ait esas ve usulleri düzenlemektir.

...

Kurumun gelirleri

MADDE 18. — Kurumun gelirleri şunlardır.

- Genel Butçeden yapılacak Hazine yardımı,
- Döner sermaye gelirleri,
- Kuruma ait taşınır veya taşınmaz mallardan elde edilecek her çeşit gelirler,
- Kurum tarafından veya Kurum yararına başka kuruluşlar ya da gerçek ve tüzelkişilerce düzenlenecek sosyal faaliyetler ile her türlü teşebbüs gelirleri,
- Gerçek ve tüzelkişilerle uluslararası resmi ve özel kuruluşlar ve yabancı benzer kuruluşlar tarafından Kuruma yapılacak aynı ve nakdi taşınır ve taşınmaz her çeşit bağışlar ve bunların gelirleri,
- Türk Hava Kurumunca toplanacak kurban derisi, fitre, zekât gelirlerinden Kuruma ayrılan paylar,
- Belediye sınırları ile mücavir alanlar içinde düzenlenen fuar, festival, sergi ve benzeri yerlere giriş biletlerine, Bakanlar Kurulunca tespit edilen miktarda yapıştırılacak sosyal yardım pulu gelirleri,
- Kanunla kurulmuş olan Spor - Toto, Milli Piyango gibi şans oyunları tertip eden kuruluşların aylık hasılatlarının % 1'inin Kuruma aktarılmasıyla elde edilecek gelirler,

1) 26/5/1981 tarih ve 2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 103 üncü maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca belediyelerce yapılacak yardımlar.

j) İl özel idareleri butçelerine bir önceki yıl ödeneklerinin % 5'inden az olmamak üzere konulacak yardımlar.

k) Kanunla kurulan doner sermaye işletmelerinin (Vakıflar Genel Müdürlüğüne ait olanlar hariç) yıllık brut hasılatlarının % 1'inin Kuruma aktarılmasıyla elde edilecek gelirler.

Yukarıda sayılan gelirlerden (h) ve (k) bentlerinde belirtilenler, hasılatın elde edilmesini takip eden ayın son gününe kadar, (i) ve (j) bentlerinde belirtilenler, üçer aylık devreler itibarıyla ve bu devreleri takip eden on gün içinde Kuruma ödenmek zorundadır. Bu süreler içinde ödemelerin yapılmasından ilgili kurum ve kuruluşların yetkili amirleri ile saymanları ortaklaşa sorumlu olup, ödemelerin geciktirilmesi halinde ödenmesi gereken miktarlar % 5 cezaî faizle birlikte kendilerinden tahsil olunur.

...

Korunma kararının süresi ve kaldırılması

MADDE 24. — Korunma kararı genel olarak çocuk reşit olana kadar devam eder. Ancak bu karar, korunma kararına neden olan şartların ortadan kalkması halinde Kurum yetkililerinin önerisi üzerine mahkemece çocuk reşit olmadan önce kaldırılabileceği gibi reşit olduktan sonra da çocuğun rızası alınmak şartıyla devamı hususunda karar verilebilir. Reşit olduktan sonra korunma kararının devamı aşağıda belirtilen şartlara bağlıdır.

a) 18 yaşını tamamlamış olan korunmaya muhtaç çocuklardan;

1. Ortaöğrenime devam edenlerin 20 yaşına kadar,

2. Yükseköğrenime devam edenlerin 25 yaşına kadar korunma kararları uzatılabilir.

b) Öğrenime devam etmeyen 18 yaşını doldurmuş çocukların bir iş veya meslek sahibi edilerek kendi kendilerine yeterli olabilmelerinin sağlanması amacıyla 20 yaşına kadar korunma kararları uzatılabilir.

Bunlardan korunma kararı kalkmış, ancak tek başına yaşamını sürdüremeyecek durumda bulunan kız çocukları, Kurumca himaye olunur. Bu çocukların emek karşılığı iâşe, ibate ve harçlıkları Kurumca karşılanmak kaydıyla Kurum hizmetlerinde çalışmalarını da sağlanabilir.

c) Bedensel, zihinsel ve ruhsal sakatlıkları nedeniyle sürekli bakıma muhtaç durumda bulunan ve çalışmaktan aciz olan çocukların korunma kararı uzatılır.

Korunma kararı kalkan çocukların Kurumla ilişkilerinin devamını sağlar, bu çocuklara gerektiğinde imkânlar ölçüsünde Kurumca yardımcı olunur.

Kenan EVREN
Cumhurbaşkanı

B. ULUSU
Başbakan

Z. BAYKARA
Devlet Bak. - Başbakan Yrd.

Prof. Dr. İ. ÖZTRAK
Devlet Bakanı

M. ÖZGÜNEŞ
Devlet Bakanı

Prof. Dr. M. N. ÖZDAŞ
Devlet Bakanı

A. B. KAFAOĞLU
Devlet Bakanı V.

R. BAYAZIT
Adalet Bakanı

Ö. H. BAYÜLKEN
Millî Servis Bakanı

S. ÇETİNER
İçişleri Bakanı

Ö. H. BAYÜLKEN
Dişleri Bakanı V.

A. B. KAFAOĞLU
Maliye Bakanı

H. SAĞLAM
Millî Eğitim Bakanı

Dr. T. ÖNALP
Bayındırlık Bakanı

K. CANTÖRK
Ticaret Bakanı

Prof. Dr. K. KILIÇTURGAY
Sağ. ve Sos. Yardım Bakanı

Prof. Dr. A. BOZER
Gümrük ve Tekel Bakanı

Prof. Dr. M. AYSAN
Ulaştırma Bakanı

Prof. Dr. S. ÖZBEK
Tarım ve Orman Bakanı

Prof. Dr. T. ESENER
Çalışma Bakanı

M. TURGUT
Sanayi ve Teknoloji Bakanı

F. İLCEL
Enerji ve Tabii Kay. Bakanı

İ. EVLİYAĞLU
Kültür ve Turizm Bakanı

Prof. Dr. A. SAMSUNLU
İmar ve İskân Bakanı

M. R. GÜNEY
Köy İşleri ve Koop. Bakanı

Y. ÖZGÜL
Gençlik ve Spor Bakanı

S. ŞİOE

Sosyal Güvenlik Bakanı

T. C. Resmî Gazete

Kuruluş Tarihi : (7 Teşrinievvel 1336) — 7 Ekim 1920

Yönetim ve yazı işleri için Başbakanlık Mevzuatı Geliştirme ve Yayın Genel Müdürlüğüne başvurulur.	14 Haziran 1986 CUMARTESİ	Sayı : 19134

Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Kanunu

Kanun No. 3294

Kabul Tarihi : 29.5.1986

Amaç

MADDE 1. — Bu Kanunun amacı; fakrû zarûret içinde ve muhtaç durumda bulunan vatandaşlara yardım etmek ve sosyal adaleti pekiştirici tedbirler alarak gelir dağılımının adilane bir şekilde tevzi edilmesini sağlamak, sosyal yardımlaşma ve dayanışmayı teşvik etmektir.

Kapsam

MADDE 2. — Fakrû zarûret içinde ve muhtaç durumda bulunan, kanunla kurulu sosyal güvenlik kuruluşlarına tabi olmayan ve bu kuruluşlardan aylık ve gelir almayan (2022 sayılı Kanuna göre aylık alan kişiler dahil) vatandaşlar ile geçici olarak küçük bir yardım veya eğitim ve öğretim imkanı sağlanması halinde topluma faydalı hale getirilecek, üretken duruma geçirilebilecek kişiler bu Kanun kapsamı içindedir.

...

T. ÖZAL Başbakan	Kenan EVREN Cumhurbaşkanı		
İ. K. ERDEM Devlet Bak.-Başbakan Yrd.	K. OKSAY Devlet Bakanı	A. M. YILMAZ Devlet Bakanı	M. V. DİNÇERLER Devlet Bakanı
A. TENKEKİ Devlet Bakanı	M. T. TİTİZ Devlet Bakanı	A. KARAEVLİ Devlet Bakanı	M. N. ELDEM Adalet Bakanı
İ. S. GİRAY Millî Savunma Bakanı V.	Y. AKBULUT İçişleri Bakanı	V. HALEFOĞLU Dışişleri Bakanı	A. K. ALPTEMOÇİN Maliye ve Gümrük Bakanı
M. EMİROĞLU Millî Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı	İ. S. GİRAY Bayındırlık ve İskân Bakanı	M. AYDIN Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı	
V. ATASOY Ulaştırma Bakanı	H. H. DOĞAN Tarım Orman ve Köylere Bakanı	M. KALEMLİ Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı	
H. C. ARAL Sanayi ve Ticaret Bakanı	S. N. TÜREL Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı	M. M. TAŞÇIOĞLU Kültür ve Turizm Bakanı	